

AGATHA CHRISTIE

Ο ιστός της αράχνης

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο ιστός της αράχνης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Spider's Web*
Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Δουρίδα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 2000. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and
the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4381-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4382-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ο ιστός της αράχνης

Διασκευή σε μυθιστόρημα
από τον Τσαρλς Όσμπορν

Μετάφραση: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Ο θάνατος έβαλε τελεία
Πέντε μικρά γουρουνακία	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Φόνοι με αλφαβητική σειρά	Σιωπηλός μάρτυρας	Ο Πάρκερ Πλάνι ερευνά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα στον Νείλο	Θάνατος στα σύννεφα
Ο Πουαρό ερευνά	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Νέμεση
Φόνος στο πρεσβυτέριο	Μυστήριο στην Καραϊβική	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργιλ
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Η ξεχασμένη δολοφονία	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Και δεν έμεινε κανένας	Ο φόνος είναι εύκολος	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Μια αυτοβιογραφία	Ο Ωχρός Ίππος	Ραντεβού με τον θάνατο
Έγκλημα στο γκολφ	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Καφές σκέτος
Η δολοφονία του Ρόιτσερ Άκροϊντ	Ο θάνατος του λάρδου Έιτζουερ	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Με ανοιχτά χαρτιά	Άγνωστος προορισμός
Θανάσιμος κίνδυνος	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Το τρένο των 16.50	Αφρώδες κυάνιο
Η φαρμακερή πένα	Τα δεκατρία προβλήματα	Ο ιστός της αράχνης
Πρόσκληση σε φόνο	Συνέταιροι στο έγκλημα	
Ο μυστικός αντίπαλος	Ατέλειωτη νύχτα	
Η δοκιμασία της αθωότητας	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	
Το μυστικό του Τσίμνεις	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	
Φόνος στη Μεσοποταμία	Προς το μηδέν	
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Στην πλημμυρίδα της ζωής	
Οι άθλοι του Ηρακλή	Τα ρολόγια	
Σίκαλη στην τσέπη	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	
Ο καθρέφτης ράγισε	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ν ή Μ;	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών		

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Κλαρίσα Χέιλσαμ-Μπράουν

Μια νεαρή γοττειτική γυναίκα, σύζυγος ενός σοβαρού διπλωμάτη. Έχει μετακομίσει στην εξοχή και διασκεδάζει κάνοντας αθώες φάρσες στους καλεσμένους της και φτιάχνοντας συναρπαστικές ιστορίες με τη φαντασία της, με αποτέλεσμα όταν λέει την αλήθεια να μην την πιστεύει κανείς. Όταν θα βρει ένα πτώμα πίσω από τον καναπέ, θα πρέπει όλοι να το δουν με τα μάτια τους για να την πιστέψουν.

Χένρι Χέιλσαμ-Μπράουν

Ο σύζυγος της Κλαρίσα. Πολύ σοβαρός και με θέση στην κυβέρνηση που απαιτεί υπευθυνότητα και εχεμύθεια. Όταν έρχονται τα πάνω κάτω στο σπιτικό του, εκείνος δυσκολεύει ακόμα περισσότερο την κατάσταση με τα απόρρητα ραντεβού του.

Πίπα

Κόρη του Χένρι από τον πρώτο του γάμο. Ένα κατατρεγμένο παιδί που έχει βρει επιτέλους τη γαλήνη και την ευτυχία κοντά στη μητριά της, την Κλαρίσα. Πεινάει διαρκώς, σκαλίζει ό,τι μπορεί μέσα και έξω από το σπίτι και καμιά φορά μπερδεύει τα όνειρά της με την πραγματικότητα.

Σερ Ρόουλαντ Ντελαγιέ

Εξέχουσα προσωπικότητα, κηδεμόνας της Κλαρίσα, την οποία αγαπάει ιδιαίτερα και είναι διατεθειμένος να συγχωρέσει όλα της τα παιχνίδια. Έντιμος και με πάθος για την αλήθεια από την οποία η κηδεμονευόμενή του έχει την τάση να απομακρύνεται.

Χιούγκο Μπιρτς

Καλοκάγαθος άνθρωπος, λιγάκι αργόστροφος, υφίσταται τα πειράγματα της Κλαρίσα, αλλά δε διστάζει να τη βοηθήσει όταν εκείνη θα του το ζητήσει επίμονα.

Τζέρεμι Γουόρεντερ

Νεαρός φίλος της Κλαρίσα με την οποία είναι ερωτευμένος. Βρίσκεται συνεχώς δίπλα της προσπαθώντας να την παρασύρει με τον έρωτά του και τραβάει τα αυστηρά βλέμματα του σερ Ρόουλαντ.

Μις Πικ

Η κηπουρός των Χέλσαμ-Μπράουν. Πάει πακέτο με το σπίτι που νοικιάζουν. Με βροντερό γέλιο, αλλόκοτη αίσθηση αλληλεγγύης, δε δέχεται κουβέντα για τα λαχανικά που παράγει στο μικρό της περιβόλι.

Επιθεωρητής Λορντ

Αρκετά έξυπνος και καλός άνθρωπος, δεν αφήνει τίποτα να πέσει κάτω, ωστόσο μπερδεύεται με τις ιστορίες που του σερβίρουν ως αληθινές κάθε φορά. Δε διστάζει να παραδεχτεί τα λάθη του όταν του τα υποδεικνύουν. Παραμένει ψύχραιμος ακόμα και όταν τα πτώματα εμφανίζονται και εξαφανίζονται μυστηριωδώς.

Το Κόπλεστον Κορτ, το κομψό, εξοχικό σπίτι του δέκατου όγδοου αιώνα, της Κλαρίσα και του Χένρι Χέιλσαμ-Μηράουν, χτισμένο στην ωραία με κυματιστούς λόφους περιοχή του Κεντ, έδειχνε γοητευτικό παρά το βροχερό μαρτιάτικο απόγευμα. Στο ισόγειο, καλόγιστα επιπλωμένο καθιστικό, με τις μπαλκονόπορτες που έβγαιναν κατευθείαν στον κήπο, δυο άντρες στέκονταν πλάι σε μια κονσόλα, πάνω στην οποία βρίσκονταν ένας δίσκος με τρία ποτήρια του πόρτο, με αυτοκόλλητα που έφεραν τις ενδείξεις ένα, δύο και τρία. Επίσης υπήρχε ένα μολύβι κι ένα φύλλο χαρτί.

Ο σερ Ρόουλαντ Ντελαγιέ, ένας άντρας με ιδιαίτερη εμφάνιση, πεννητάρης, με ωραίους και καθωσπρέπει τρόπους, καθόταν στο μπράτσο μιας αναπαυτικής πολυθρόνας και είχε επιτρέψει στον σύντροφό του να του δέσει τα μάτια. Ο Χιούγκο Μπιρτς, ένας άντρας γύρω στα εξήντα, με κάπως τραχείς τρόπους, έβαζε στο χέρι του σερ Ρόουλαντ ένα από τα ποτήρια της κονσόλας. Ο σερ Ρόουλαντ ρούφηξε μια γουλιά, σκέφτηκε λίγο και ύστερα, είπε: «Θα έλεγα... ναι... σίγουρα ναι, πρόκειται για Dow του '42».

Ο Χιούγκο ακούμπησε το ποτήρι στη θέση του μουρμουρίζοντας «Dow του '42», σημείωσε κάτι στο χαρτί και έβαλε στο χέρι του φίλου του το επόμενο ποτήρι.

Ο σερ Ρόουλαντ δοκίμασε το κρασί. Έκανε μια παύση, δοκίμασε άλλη μια γουλιά κι ύστερα ένευσε καταφατικά. «Α μάλιστα», δήλωσε με σιγουριά. «Ετούτο είναι όντως ένα εξαιρετικό πόρτο». Ήπιε

άλλη μια γουλιά. «Δεν υπάρχει αμφιβολία. Cockburn του '27. Παράξενο πώς η Κλαρίσα σπαταλάει ένα Cockburn του '27 για ένα γελοίο πείραμα σαν κι αυτό εδώ», είπε δίνοντας το ποτήρι στον Χιούγκο. «Καθαρή ιεροσυλία. Αλλά, βλέπεις, οι γυναίκες δεν καταλαβαίνουν τίποτα από πόρτο».

Ο Χιούγκο του πήρε το ποτήρι, σημείωσε την ετυμηγορία στο χαρτί που βρισκόταν πάνω στην κονσόλα και του έβαλε στο χέρι το τρίτο ποτήρι. Ύστερα από μια γρήγορη ρουφηξιά, ο σερ Ρόουλαντ αντέδρασε γρήγορα και βίαια.

«Rich Ruby, κρασί τύπου πόρτο. Δεν καταλαβαίνω γιατί η Κλαρίσα έχει αυτό το πράμα στο σπίτι». Αφού σημειώθηκε κανονικά η γνώμη του, έβγαλε το κάλυμμα απ' τα μάτια του. «Σειρά σου τώρα», είπε στον Χιούγκο.

Ο Χιούγκο έβγαλε τα γυαλιά του με τον κοκάλινο σκελετό κι άφησε τον σερ Ρόουλαντ να του δέσει τα μάτια. «Εγώ λέω πως χρησιμοποιεί το φτηνό πόρτο για λαγό στιφάδο ή για άρωμα στις σούπες της», είπε. «Δε φαντάζομαι ότι ο Χένρι θα της επέτρεπε ποτέ να το προσφέρει στους καλεσμένους».

«Εντάξει, Χιούγκο», δήλωσε ο σερ Ρόουλαντ καθώς τέλειωνε το δέσιμο των ματιών του φίλου του. «Μήπως θα έπρεπε να σε φέρω και τρεις βόλτες όπως κάνουν στην Τυφλόμυγα;» είπε καθώς οδηγούσε τον Χιούγκο στην πολυθρόνα και τον έβαζε να καθίσει.

«Έλα τώρα, πρόσεχε», γκρίνιαξε ο Χιούγκο καθώς ψαχτά προσπαθούσε να βρει το κάθισμα.

«Εντάξει;» ρώτησε ο σερ Ρόουλαντ.

«Ναι».

«Κι εγώ λοιπόν θα αλλάξω θέση στα ποτήρια», είπε, μετακινώντας ελαφρά τα ποτήρια στην κονσόλα.

«Δεν υπάρχει λόγος», του είπε ο Χιούγκο. «Σου μοιάζω σαν κάποιος που θα επηρεαστεί απ' ό,τι είπες; Είμαι κι εγώ τόσο καλός κριτής σε ό,τι αφορά το πόρτο όσο κι εσύ, Ρόλι μου».

«Μην είσαι και τόσο βέβαιος γι' αυτό. Σε κάθε περίπτωση, άλ-

λωστε, κανείς δεν μπορεί να είναι τόσο προσεκτικός όσο χρειάζεται», επέμεινε ο σερ Ρόουλαντ.

Ακριβώς τη στιγμή που ήταν έτοιμος να βάλει στο χέρι του Χιούγκο ένα από τα ποτήρια, εισέβαλε από την πόρτα του κήπου ο τρίτος καλεσμένος των Χέλσαμ-Μπράουν. Ο Τζέρεμι Γουόρεντερ, ένας ελκυστικός νεαρός γύρω στα είκοσι, φορούσε ένα αδιάβροχο πάνω απ' το κουστούμι του. Λαχανιασμένος κι ολοφάνερα ξέπνοος, κατευθύνθηκε στον καναπέ και λίγο πριν αφηθεί να βυθιστεί πρόσεξε τι γινόταν. «Τι στο καλό σκαρώνετε εσείς οι δυο;» ρώτησε, καθώς έβγαζε το αδιάβροχο και το σακάκι του. «Παίζετε το *εδώ παπάς εκεί παπάς* με ποτήρια;»

«Τι είναι;» θέλησε να μάθει ο Χιούγκο με τα δεμένα μάτια. «Ακούγεται σαν κάποιος να έμπασε στο δωμάτιο έναν σκύλο».

«Μπα, ο νεαρός Γουόρεντερ είναι», τον καθησύχασε ο σερ Ρόουλαντ. «Πρόσεχε τι λες».

«Α, εμένα μου φάνηκε σαν να άκουσα έναν σκύλο που κυνηγούσε ένα κουνέλι», είπε πεισματάρικα ο Χιούγκο.

«Έκανα τρεις φορές τον δρόμο πέρα-δώθε ως την εξώπορτα του κτήματος, φορώντας την καμπαρντίνα μου πάνω απ' το κουστούμι μου», εξήγησε ο Τζέρεμι καθώς έπεφτε, κατάκοπος, στον καναπέ. «Ως φαίνεται ο Ερζοσλοβάκος* Υπουργός το έκανε σε τέσσερα λεπτά και πενήντα τρία δευτερόλεπτα, φορτωμένος με την καμπαρντίνα του. Εγώ το έκανα όλο αυτό, αλλά δεν κατάφερα να κάνω κάτι καλύτερο από έξι λεπτά και δέκα δευτερόλεπτα. Κι ούτε πιστεύω ότι αυτός έκανε κάτι καλύτερο. Ο μόνος που θα μπορούσε να το κάνει σε τέτοιο χρόνο είναι ο Κρις Τσάταγουέι με ή χωρίς καμπαρντίνα».

«Ποιος σου είπε για τον Υπουργό;» ρώτησε ο σερ Ρόουλαντ.

«Η Κλαρίσα».

«Η Κλαρίσα!» αναφώνησε ο σερ Ρόουλαντ χαχανίζοντας.

* Herzoslovakia: Φανταστική χώρα που τη συναντάμε σε διάφορα βιβλία της Άγκαθα Κρίστι. (Σ.τ.Μ.)

«Α, η Κλαρίσα», κρυφογέλασε ο Χιούγκο. «Δεν πρέπει να δίνεις σημασία σ' αυτά που σου λέει η Κλαρίσα».

Χαχανίζοντας πάντα ο σερ Ρόουλαντ συνέχισε. «Φοβάμαι ότι δε γνωρίζεις καλά την οικοδέσποινά σου, Γουόρντερ. Είναι μια νεαρή κυρία με μεγάλη φαντασία».

Ο Τζέρεμι σηκώθηκε όρθιος. «Θέλετε να πείτε ότι όλα αυτά τα έβγαλε απ' το κεφάλι της;» ρώτησε με αγανάκτηση.

«Ε, θα έλεγα πως κάτι τέτοιο έκανε», απάντησε ο σερ Ρόουλαντ καθώς έβαζε στο χέρι τού πάντοτε μαντιλοδεμένου Χιούγκο ένα από τα τρία ποτήρια. «Ταιριάζει με την αίσθηση του χιούμορ που έχει».

«Αλήθεια; Για περιμένετε να δω αυτή τη νεαρή», έκανε ο Τζέρεμι. «Σίγουρα θα της πω δυο λογάκια. Χριστέ μου, έχω εξουθενωθεί», είπε και με αγέρωχο βήμα βγήκε στο χολ σέρνοντας το αδιάβροχό του.

«Σταμάτα να ξεφυσάς σαν φώκια», γκρίνιαξε ο Χιούγκο. «Προσπαθώ να συγκεντρωθώ. Παίζεται ένα πεντόλιρο. Ο Ρόλι κι εγώ έχουμε βάλει στοίχημα».

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Τζέρεμι, καθώς επέστρεφε και ακουμπούσε στο μπράτσο του καναπέ.

«Για να δούμε ποιος είναι πιο καλός γνώστης του πόρτο», του είπε ο Χιούγκο. «Βρήκαμε το Cockburn του '27, το Dow του '42 και το σπέσιαλ του μπακάλη της γωνίας Ήουχα τώρα. Αυτό είναι πολύ σημαντικό». Ήπια μια γουλιά απ' το ποτήρι που κρατούσε και ύστερα μουρμούρισε μάλλον επιφυλακτικά, «Μμμ, ναι».

«Λοιπόν;» ρώτησε ο σερ Ρόουλαντ. «Αποφάσεις τι είναι το πρώτο;»

«Μη με βιάζεις, Ρόλι», φώναξε ο Χιούγκο. «Δεν έχω σκοπό να ζοριστώ. Πού είναι το επόμενο;»

Πήρε και συνέχισε με το επόμενο ποτήρι που του δόθηκε. Ρούφηξε και ύστερα δήλωσε, «Ναι, είμαι εντελώς βέβαιος ως προς αυτά τα δύο». Μύρισε ξανά τα δυο ποτήρια. «Το πρώτο είναι το Dow», αποφάνθηκε δίνοντας πίσω το ένα ποτήρι. «Το δεύτερο ήταν

το Cockburn», συνέχισε δίνοντας και το δεύτερο ποτήρι ενώ ο σερ Ρόουλαντ έλεγε: «Το νούμερο τρία ποτήρι έχει το Dow, το νούμερο ένα έχει το Cockburn», και σημείωνε ταυτόχρονα.

«Οπότε δεν υπάρχει λόγος να δοκιμάσω το τρίτο», είπε ο Χιούγκο, «αλλά και πάλι, καλύτερα να το κάνω κι αυτό».

«Πάρε», του είπε ο σερ Ρόουλαντ καθώς του έβαζε στο χέρι το τελευταίο ποτήρι.

Αφού πήρε μια ρουφηξιά, ο Χιούγκο έβγαλε μια κραυγή απδίας. «Φτου! Μπλιακ! Τι βρομόπραμα». Έδωσε πίσω το ποτήρι στον σερ Ρόουλαντ, ύστερα έβγαλε ένα μαντίλι από την τσέπη του και σκούπισε τα χείλη του για να απαλλαγεί από την ενοχλητική γεύση. «Θα μου πάρει τουλάχιστον μια ώρα για να ξεφορτωθεί το στόμα μου τη γεύση αυτού του άθλιου κατασκευάσματος», γκρίνιαξε. «Βγάλε μου αυτό το πράγμα, Ρόλι».

«Περίμενε, θα το κάνω εγώ», είπε ο Τζέρεμι και σηκώθηκε για να του βγάλει το μαντίλι από τα μάτια, ενώ ο σερ Ρόουλαντ ρούφηξε προβληματισμένος μια γουλιά από το τρίτο ποτήρι πριν το βάλει ξανά στην κονσόλα.

«Ωστε λοιπόν έτσι νομίζεις, Χιούγκο, ναι; Το υπ' αριθμόν δύο ποτήρι έχει το σπέσιαλ του μπακάλη;» Και κουνώντας το κεφάλι του είπε: «Ανοσιές! Στο ποτήρι αυτό είναι το Dow του '42, χωρίς καμιά αμφιβολία».

Ο Χιούγκο έβαλε στην τσέπη του την καλύπτρα των ματιών. «Μπα! Ρόλι μου, έχεις χάσει τον ουρανίσκο σου», αποφάνθηκε.

«Για να δοκιμάσω κι εγώ», πρότεινε ο Τζέρεμι. Πήγε στην κονσόλα και ρούφηξε μια μικρή γουλιά από το κάθε ποτήρι. Έκανε μια παύση κι ύστερα ξαναδοκίμασε και παραδέχτηκε. «Τι να σας πω; Για μένα όλα την ίδια γεύση έχουν».

«Αχ εσείς οι νέοι!» τον μάλωσε ο Χιούγκο. «Φταίνε όλα αυτά τα τζιν που καταπίνετε συνέχεια. Καταστρέφουν εντελώς τον ουρανίσκο σας. Δεν είναι μόνο οι γυναίκες που δεν ξέρουν να εκτιμήσουν το πόρτο. Σήμερα ούτε ένας άντρας κάτω απ' τα σαράντα ξέρει».

Πριν προλάβει να απαντήσει σ' αυτό ο Τζέρεμι, άνοιξε η πόρτα

της βιβλιοθήκης και μπήκε μέσα η Κλαρίσα Χέλσαμ-Μηράουν, μια ωραία γυναίκα με μαύρα μαλλιά κοντά στα τριάντα. «Γεια σας, αγαπημένοι μου», είπε χαιρετώντας τον σερ Ρόουλαντ και τον Χιούγκο. «Τελειώσατε;»

«Ναι, Κλαρίσα», τη βεβαίωσε ο σερ Ρόουλαντ. «Είμαστε έτοιμοι».

«Είμαι σίγουρος πως έχω δίκιο», είπε ο Χιούγκο. «Το υπ' αριθμόν ένα έχει το Cockburn, το δύο αυτό το άθλιο πόρτο και το τρία το Dow. Έτσι;»

«Ανοσιές», φώναξε ο σερ Ρόουλαντ πριν καν προλάβει να απαντήσει η Κλαρίσα. «Το νούμερο ένα είναι το Dow, το νούμερο δυο έχει το Cockburn και το τρία το άθλιο. Δεν έχω δίκιο;»

«Αγάπες μου!» ήταν η άμεση, μόνη απάντηση της Κλαρίσα. Φίλησε πρώτα τον Χιούγκο, ύστερα τον σερ Ρόουλαντ και συνέχισε λέγοντας, «Τώρα ένας από σας θα φέρει ξανά τον δίσκο στην τραπεζαρία. Στον μπουφέ θα βρείτε την κανάτα». Χαμογελώντας διάλεξε ένα σοκολατάκι από ένα κουτί που ήταν πάνω σε κάποιο τραπεζάκι.

Ο σερ Ρόουλαντ είχε βάλει τα ποτήρια πάνω σ' έναν δίσκο κι ετοιμαζόταν να βγει όταν ξαφνικά σταμάτησε. «Την κανάτα;» ρώτησε επιθετικά.

Η Κλαρίσα κάθισε στον καναπέ και μάζεψε από κάτω της τα πόδια της. «Ναι», απάντησε, «τη μοναδική κανάτα». Κρυφογέλασε. «Όλα, βλέπετε, το ίδιο πόρτο έχουν».

Η ανακοίνωση της Κλαρίσα προκάλεσε διαφορετικές αντιδράσεις στο ακροατήριό της. Ο Τζέρεμι ξέσπασε σε κραυγές και χάχανα, πήγε προς το μέρος της οικοδέσποινάς του και τη φίλησε, ενώ ο σερ Ρόουλαντ έμεινε κόκαλο απ' την κατάπληξη και ο Χιούγκο έδειχνε σαν να μην ξέρει ποια στάση να κρατήσει που τους κορόιδεψε και τους δύο.

Όταν ο σερ Ρόουλαντ βρήκε επιτέλους τη μιλιά του, της είπε: «Κλαρίσα, είσαι σκέτη απάτη». Ο τόνος όμως της φωνής του ήταν καϊδευτικός.

«Ε, να», είπε η Κλαρίσα, «ήταν ένα φριχτά βροχερό απόγευμα και δεν υπήρχε πιθανότητα να παίξετε γκολφ. Έπρεπε κάπως να διασκεδάσετε, και με αυτόν τον τρόπο διασκεδάσατε, αγαπημένοι μου, έτσι δεν είναι;»

«Αμάν πια!» αναφώνησε ο σερ Ρόουλαντ καθώς μετέφερε τον δίσκο προς την πόρτα. «Θα έπρεπε να ντρέπεσαι να ρεζιλεύεις ανθρώπους μεγαλύτερους σου και τόσο σημαντικούς. Τελικά, μόνο ο νεαρός Γουόρντεντ από δω βρήκε πως όλα ήταν ίδια».

Ο Χιούγκο, ο οποίος τώρα πια γελοούσε, πήγε μαζί του προς την πόρτα. «Και ποιος ήταν;» ρώτησε αγκαλιάζοντας με το χέρι του τον ώμο του σερ Ρόουλαντ, «ποιος ήταν που είπε ότι θα αναγνώριζε ένα Cockburn του '27 οπουδήποτε;»

«Δεν πειράζει, Χιούγκο», απάντησε υποχωρητικά ο σερ Ρόουλαντ, «ας πιούμε λίγο παραπάνω απ' αυτό που ήπιαμε, ό,τι και αν

είναι». Κουβεντιάζοντας κάπως έτσι οι δυο άντρες βγήκαν από το δωμάτιο απ' την πόρτα που έδινε στο χολ κι ο Χιούγκο έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

Ο Τζέρεμι πήγε στον καναπέ κοντά στην Κλαρίσα. «Για πες τώρα, Κλαρίσα», είπε σαν να τη μάλωνε, «τι ήταν όλα αυτά τα περι του υπουργού της Ερζοσλοβακίας;»

Η Κλαρίσα τον κοίταξε όλο αθωότητα. «Ποια όλα;» ρώτησε.

Σκοπεύοντάς τη με το δάχτυλο, ο Τζέρεμι, αργά και καθαρά, της είπε: «Έτρεξε ποτέ μέχρι την καγκελόπορτα του κτήματος και πίσω ξανά, με καμπαρντίνα, τρεις φορές σε τέσσερα λεπτά και πενήντα τρία δευτερόλεπτα;»

Η Κλαρίσα χαμογέλασε γλυκά καθώς απαντούσε. «Αυτός ο Υπουργός είναι τόσο γλυκούλης αλλά να, είναι πάνω από εξήντα κι αμφιβάλλω αν έχει τρέξει καθόλου εδώ και χρόνια».

«Ωστε λοιπόν όλα αυτά τα έβγαλες απ' το μυαλό σου. Μου το είπαν αυτοί οι δυο πως μάλλον αυτό έκανες. Μα γιατί;»

«Ε να», έκανε η Κλαρίσα με το χαμόγελό της να γίνεται ακόμα πιο γλυκό, «δε σταμάτησες όλη μέρα να παραπονιέσαι πως δεν έκανες αρκετή άσκηση. Σκέφτηκα λοιπόν ότι το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να σε βοηθήσω να βρεις έναν τρόπο να ασκηθείς. Το να σε στείλει κανείς να τρέξεις στο δάσος θα ήταν ανώφελο, ήξερα όμως ότι μια πρόκληση θα σε έκανε να αντιδράσεις. Σκαρφίστηκα, λοιπόν, έναν αντίπαλο».

Ο Τζέρεμι έβγαλε έναν αστείο αναστεναγμό απελπισίας. «Κλαρίσα», τη ρώτησε, «λες καμιά φορά αλήθεια;»

«Μα και βέβαια... πού και πού», παραδέχτηκε. «Αλλά όταν λέω την αλήθεια, κανείς ποτέ δε δείχνει να με πιστεύει. Πολύ παράξενο ε;» Έμεινε για λίγο σκεπτική και ύστερα συνέχισε. «Υποθέτω ότι όταν εφευρίσκεις διάφορα παρασύρεσαι κι αυτό συμβάλλει στο να γίνονται πιο πιστευτά».

Πήγε με βήματα νωθρά προς την μπαλκονόπορτα. «Θα μπορούσα να έχω σπάσει κάποιο αιμοφόρο αγγείο», είπε παραποινιάρικα ο Τζέρεμι. «Εσένα, βέβαια, καρφάκι δε θα σου καιγόταν».

Η Κλαρίσα γέλασε. Άνοιξε μια μπαλκονόπορτα.

«Μου φαίνεται πως ο καιρός ανοίγει», παρατήρησε. «Θα έχουμε μια υπέροχη βραδιά. Τι μαγευτικά που μυρίζει ο κήπος μετά τη βροχή». Έσκυψε προς τα έξω και μύρισε. «Νάρκισσος».

Καθώς έκλεινε την μπαλκονόπορτα, ο Τζέρεμι την πλησίασε. «Ειλικρινά, σ' αρέσει να ζεις εδώ στην εξοχή;» τη ρώτησε.

«Τρελαίνομαι».

«Μα θα πρέπει να πεθαίνεις από την πλήξη», φώναξε. «Όλο αυτό δεν ταιριάζει καθόλου μ' εσένα, Κλαρίσα. Θα πρέπει να σου λείπει το θέατρο τρομερά. Έχω ακούσει πως είχες πάθος μ' αυτό όταν ήσουν νεότερη».

«Ναι, είχα. Κατάφερα όμως να δημιουργήσω το δικό μου θέατρο εδώ», είπε γελώντας η Κλαρίσα.

«Μα στο Λονδίνο θα ζούσες μια ζωή πολύ συναρπαστική».

Η Κλαρίσα γέλασε ξανά. «Τι; Με τα πάρτι και τα νυχτερινά κέντρα;» ρώτησε.

«Ναι, με τα πάρτι. Θα ήσουν σπουδαία οικοδέσποινα», της είπε γελώντας ο Τζέρεμι.

Εκείνη γύρισε και τον κοίταξε. «Σαν εδουαρδιανό μυθιστόρημα μου ακούγεται», είπε. «Κι άλλωστε, οι διπλωματικές δεξιώσεις είναι φοβερά πληκτικές».

«Μα είναι τόσο κρίμα να χαραμίζεσαι θαμμένη εδώ πέρα», είπε επιμένοντας και προσπαθώντας να της πιάσει το χέρι.

«Να χαραμίζομαι;» έκανε η Κλαρίσα αποτραβώντας το χέρι της.

«Βέβαια», είπε με πάθος ο Τζέρεμι. «Και ύστερα είναι κι εκείνος ο Χένρι».

«Τι ο Χένρι;» Η Κλαρίσα έπιασε να δίνει μικρά χτυπήματα σ' ένα μαξιλάρι του καναπέ.

Ο Τζέρεμι την κοίταξε ίσια στα μάτια. «Δεν μπορώ να φανταστώ γιατί τον παντρεύτηκες», της απάντησε συγκεντρώνοντας όλο το κουράγιο του. «Είναι πολύ μεγαλύτερός σου κι έχει μια κόρη που πάει σχολείο». Έγειρε προς την πολυθρόνα και την παρατήρησε από πολύ κοντά. «Είναι έξοχος άνθρωπος, δεν αμφιβάλλω, αλλά,

πώς να το πω, πολύ πομπώδης και αυτάρεσκος και περιφέρεται φουσκωμένος σαν διάνοξ». Σταμάτησε περιμένοντας την αντίδρασή της. Καθώς δεν υπήρξε αντίδραση, συνέχισε. «Είναι βαρετός σαν τις αμαρτίες μου». Εκείνη εξακολουθούσε να μη μιλάει. Ο Τζέρεμι προσπάθησε ξανά. «Άσε που δεν έχει καθόλου χιούμορ», μουρμούρισε μουτρωμένα.

Η Κλαρίσα τον κοίταξε, χαμογέλασε, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Υποθέτω ότι σκέφτεσαι πως δε θα έπρεπε να λέω τέτοια πράγματα», φώναξε ο Τζέρεμι.

Η Κλαρίσα κάθισε στην άκρη ενός μακρόστενου σκαμπό. «Μπα, δε με πειράζει», είπε, «μπορείς να λες ό,τι θέλεις».

Ο Τζέρεμι πήγε και κάθισε πλάι της. «Ωστε όντως καταλαβαίνεις πως έκανες λάθος;» τη ρώτησε με ανυπομονησία.

«Μα δεν έκανα λάθος», ήρθε η ήρεμη απάντηση της Κλαρίσα. Έπειτα, με παιχνιδιάρικη διάθεση, πρόσθεσε. «Μήπως μου κάνεις ανήθικες προτάσεις, Τζέρεμι;»

«Ακριβώς», ήταν η άμεση απάντησή του.

«Τι ωραία», αναφώνησε η Κλαρίσα. Τον σκούνησε με τον αγκώνα της. «Συνέχισε», του είπε.

«Νομίζω ότι ξέρεις πως νιώθω για σένα, Κλαρίσα», αντέδρασε σκυθρωπός ο Τζέρεμι. «Εσύ όμως παίζεις μαζί μου, έτσι δεν είναι; Φλερτάρεις. Είναι κι αυτό ένα απ' τα παιχνίδια σου. «Γλυκιά μου, δεν μπορείς, για μια φορά, να σοβαρευτείς;»

«Να σοβαρευτώ; Και τι αξία έχει η “σοβαρότητα”;» απάντησε η Κλαρίσα. «Αρκετή σοβαρότητα υπάρχει ήδη στον κόσμο. Μ' αρέσει να διασκεδάζω και μ' αρέσει και οι γύρω μου να διασκεδάζουν επίσης».

Ο Τζέρεμι χαμογέλασε μελαγχολικά. «Θα διασκεδάζα πολύ περισσότερο αυτή τη στιγμή αν ήσουν σοβαρή μαζί μου», της είπε.

«Αχ, έλα τώρα», του είπε επιτακτικά με παιχνιδιάρικο ύφος. «Και βέβαια διασκεδάζεις. Είσαι εδώ στο ωραίο μας εξοχικό για το Σαββατοκύριακο, παρέα με τον αξιαγάπητο νόνο μου, τον Ρόλι. Κι έχουμε εδώ και τον γλυκό μου τον Χιούγκο απόψε για ποτό.

Αυτός μαζί με τον Ρόλι είναι τόσο διασκεδαστικοί όταν είναι μαζί. Δεν μπορείς να λες πως δε διασκεδάζεις».

«Φυσικά διασκεδάζω», παραδέχτηκε ο Τζέρεμι. «Όμως, δε μ' αφήνεις να σου πω αυτό που πραγματικά θέλω να σου πω».

«Γλυκέ μου, μη λες ανοησίες. Φυσικά και μπορείς να μου πεις ό,τι σ' αρέσει».

«Αλήθεια; Το εννοείς;» τη ρώτησε.

«Φυσικά».

«Ωραία, λοιπόν», είπε ο Τζέρεμι. Σηκώθηκε απ' το σκαμπό και γύρισε και την κοίταξε καταπρόσωπο. «Σ' αγαπώ», δήλωσε.

«Αυτό είναι πολύ ευχάριστο», απάντησε η Κλαρίσα χαρωπά.

«Αυτή είναι μια εντελώς λάθος απάντηση», είπε παραπονιάρικα ο Τζέρεμι. «Οφείλεις να πεις “λυπάμαι πάρα πολύ”, με σοβαρό και γεμάτο συμπόνια τόνο».

«Μα δε λυπάμαι», επέμεινε η Κλαρίσα. «Είμαι ενθουσιασμένη. Μ' αρέσει να με ερωτεύονται».

Ο Τζέρεμι κάθισε πάλι δίπλα της αλλά χωρίς να την κοιτάζει. Τώρα έδειχνε πολύ αναστατωμένος.

Η Κλαρίσα του έριξε μια ματιά: «Θα έκανες τα πάντα για μένα;»

Κοιτάζοντάς την ο Τζέρεμι δήλωσε με πάθος. «Το ξέρεις πως ναι, θα έκανα τα πάντα. Οτιδήποτε κι αν ήταν αυτό», δήλωσε.

«Αλήθεια;» του είπε η Κλαρίσα. «Ας υποθέσουμε για μια στιγμή ότι δολοφονώ κάποιον. Θα με βοηθούσες... όχι, πρέπει να πάψω». Σηκώθηκε κι απομακρύνθηκε λίγο.

Ο Τζέρεμι γύρισε και την κοίταξε καταπρόσωπο. «Όχι, μη σταματάς, συνέχισε», της είπε επιτακτικά.

Εκείνη έκανε μια παύση και ύστερα άρχισε να λέει. «Με ρώτησες πριν από λίγο αν νιώθω ποτέ πλήξη εδώ στην εξοχή».

«Ναι, σε ρώτησα».

«Φαντάζομαι πως ναι, κατά κάποιον τρόπο νιώθω», παραδέχτηκε εκείνη, «ή μάλλον θα ένιωθα, αν δεν είχα ένα προσωπικό χόμπι».

Ο Τζέρεμι έδειξε να εκπλήσσεται. «Προσωπικό χόμπι; Ποιο είναι αυτό;» τη ρώτησε.

Η Κλαρίσα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Βλέπεις, Τζέρεμι», του είπε, «η ζωή μου υπήρξε πάντοτε ειρηνική και ευτυχισμένη. Ποτέ δε μου συνέβη κάτι το συναρπαστικό, έτσι κι εγώ άρχισα να παίζω το δικό μου παιχνιδάκι. Το έχω ονομάσει “ας υποθέσουμε”».

Ο Τζέρεμι έδειξε μπερδεμένος. «Ας υποθέσουμε;»

«Ναι», απάντησε η Κλαρίσα, κι άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο. «Για παράδειγμα: θα μπορούσα να πω στον εαυτό μου, “ας υποθέσουμε ότι κάποιος πρωί κατέβαινα στη βιβλιοθήκη κι έβρισκα εκεί ένα πτώμα. Τι θα έκανα;” Η “ας υποθέσουμε πως μια μέρα εμφανιζόταν εδώ μια γυναίκα και μου έλεγε ότι αυτή κι ο Χένρι είχαν κάνει μυστικό γάμο στην Κωνσταντινούπολη κι ότι με τον δικό μας γάμο γινόταν δίγαμος, εγώ τι θα της έλεγα;” Η “ας υποθέσουμε ότι είχα ακολουθήσει την κλίση μου και είχα γίνει μια διάσημη ηθοποιός”, ή “Ας υποθέσουμε ότι είχα να διαλέξω ανάμεσα στο να προδώσω την πατρίδα μου ή να δω τον Χένρι να τουφεκίζεται μπροστά στα μάτια μου”. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;» Ξαφνικά χαμογέλασε στον Τζέρεμι. «Η πάλι...» είπε και κάθισε στην πολυθρόνα, «ας υποθέσουμε ότι το έσκαγα με τον Τζέρεμι, τι θα γινόταν μετά;»

Ο Τζέρεμι πήγε και γονάτισε μπροστά της. «Αισθάνομαι κολακευμένος», της είπε. «Όμως, φαντάστηκες ποτέ σ’ αλήθεια αυτή την ξεχωριστή κατάσταση;»

«Ω, ναι», απάντησε μ’ ένα χαμόγελο η Κλαρίσα.

«Λοιπόν; Τι συνέβη», είπε και έπιασε το χέρι της.

Και πάλι εκείνη το τράβηξε. «Λοιπόν, την τελευταία φορά που έπαιξα αυτό το παιχνίδι, ήμασταν στη γαλλική Ριβιέρα, στο Ζουάν λε Πεν, κι ο Χένρι ήρθε μετά από μας. Είχε ένα ρεβόλβερ πάνω του».

Ο Τζέρεμι έδειξε κατάπληκτος. «Χριστέ μου!» φώναξε. «Με πυροβόλησε;»

Η Κλαρίσα χαμογέλασε καθώς αναπολούσε. «Θυμάμαι, νομίζω», είπε στον Τζέρεμι, «ότι είπε...» έκανε μια παύση κι ύστερα, υιοθετώντας έναν έντονο δραματικό τόνο συνέχισε, «“Κλαρίσα, ή γυρίζεις σ’ εμένα ή αυτοκτονώ”».

Ο Τζέρεμι σκώθηκε κι απομακρύνθηκε. «Πολύ αξιοπρεπές εκ μέρους του», είπε σαν να μην το πίστευε όμως. «Δεν μπορώ να φανταστώ κάτι πιο σταίριαστο για τον Χένρι. Τέλος πάντων, όμως, εσύ τι του απάντησες τότε;»

Η Κλαρίσα εξακολουθούσε να χαμογελάει αδιάφορα. «Στην πραγματικότητα το έπαιξα με δυο τρόπους», παραδέχτηκε. «Ο ένας ήταν να πω στο Χένρι πως λυπόμουν εξαιρετικά. Πως δεν ήθελα καθόλου να αυτοκτονήσει, αλλά ήμουν τρομερά ερωτευμένη με τον Τζέρεμι, και δεν μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό. Ο Χένρι έπεφτε στα πόδια μου με λυγμούς αλλά εγώ ήμουν ανένδοτη. “Σ’ αγαπώ, Χένρι, αλλά δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τον Τζέρεμι. Εδώ χωρίζουν οι δρόμοι μας”, του είπα. Ύστερα όρμησα έξω από το σπίτι και έτρεξα στον κήπο όπου εσύ με περιμένεις. Καθώς παίρναμε τρέχοντας το μονοπάτι που οδηγούσε στην καγκελόπορτα, ακούσαμε τον ήχο ενός πυροβολισμού απ’ τη μεριά του σπιτιού, αλλά εμείς συνεχίσαμε να τρέχουμε.»

«Θεέ και Κύριε!» αναφώνησε ο Τζέρεμι ξέπνοος. «Του την είπες κανονικά, έτσι; Τον κακομοίρη τον Χένρι». Έμεινε για λίγο σκεφτικός κι ύστερα συνέχισε. «Είπες όμως ότι το έπαιξες με δύο τρόπους. Ο άλλος ποιος ήταν;»

«Ω! Ο Χένρι ήταν τόσο δυστυχισμένος και παρακαλούσε με τόσο τρυφερότητα, που δε μου έκανε καρδιά να τον εγκαταλείψω. Αποφάσισα να παραιτηθώ και να αφιερώσω τη ζωή μου στην ευτυχία του Χένρι.»

Τώρα ο Τζέρεμι έδειχνε εντελώς καταρρακωμένος. «Λοιπόν, αγαπητή μου», είπε θλιμμένα, «εσύ σίγουρα διασκεδάζεις. Όμως, σε παρακαλώ, πολύ σε παρακαλώ, σοβαρέψου για λίγο. Εγώ όταν λέω ότι σ’ αγαπώ, σ’ το λέω σοβαρά. Σ’ αγαπώ εδώ και πολύ καιρό. Θα πρέπει να το έχεις καταλάβει. Είσαι σίγουρη πως δεν υπάρχει καμιά ελπίδα για μένα; Θέλεις πράγματι να περάσεις το υπόλοιπο της ζωής σου με τον πηλκτικό γερο-Χένρι;»

Η Κλαρίσα γλίτωσε την απάντηση καθώς εισέβαλε ένα αδύνατο κοριτσάκι, ψηλούτσικο, γύρω στα δώδεκα, με τη στολή του σχο-

λείου του και κρατώντας μια σχολική τσάντα. «Γεια σου, Κλαρίσα», φώναξε αντί άλλου χαιρετισμού καθώς έμπαινε στο δωμάτιο.

«Γεια σου, Πίπα», απάντησε η μητριά της. «Άργησες».

Η Πίπα πέταξε το καπέλο της και τη σάκα της σε μια πολυθρόνα. «Είχαμε μουσική», έδωσε τη λακωνική απάντηση.

«Α, ναι», θυμήθηκε η Κλαρίσα. «Είχες πιάνο σήμερα, έτσι δεν είναι; Ενδιαφέρον;»

«Όχι. Σπαστικό. Απαίσιες ασκήσεις που έπρεπε να παίζω και να ξαναπαίζω. Αυτό, είπε η μισ Φάροου, ήταν για να εξασκηθούν τα δάχτυλά μου. Δε μ' άφηνε να παίζω εκείνο το ωραίο κομμάτι που είχα ετοιμάσει. Υπάρχει τίποτα για φαγητό; Πεθαίνω στην πείνα».

Η Κλαρίσα σηκώθηκε όρθια. «Δεν είχες κεκάκια να φας στο λεωφορείο ως συνήθως;» τη ρώτησε.

«Βέβαια είχα. Αλλά πάει μισή ώρα τώρα». Έριξε ένα παρακλητικό βλέμμα στην Κλαρίσα, που φάνηκε σχεδόν αστείο, και είπε: «Δε γίνεται να φάω λίγο κέικ ή κάτι τέτοιο που να με κρατήσει ώσπου να φάμε το βράδυ;»

Η Κλαρίσα πήρε την Πίπα απ' το χέρι και την πήγε προς την πόρτα του χολ γελώντας. «Για να δούμε. Όλο και κάτι θα βρούμε», υποσχέθηκε.

Καθώς έβγαιναν, η Πίπα ρώτησε με λαχτάρα: «Δεν έχει μείνει καθόλου από εκείνο το κέικ, ξέρεις, εκείνο που είχε τα κεράσια από πάνω;»

«Όχι», της είπε η Κλαρίσα. «Αυτό το τέλειωσες χθες».

Ο Τζέρεμι κούνησε επιδοκιμαστικά το κεφάλι του, χαμογελώντας, καθώς άκουγε τον απόηχο από τις φωνές τους να έρχονται από το χολ. Μόλις βρέθηκαν σε απόσταση που δεν μπορούσαν να ακούσουν, πήγε γρήγορα προς το γραφείο και άνοιξε βιαστικά ένα δυο συρτάρια. Ξαφνικά όμως και ακούγοντας μια εγκάρδια γυναικεία φωνή να φωνάζει απ' τον κήπο «Ε, εσείς εκεί μέσα!» ξαφνιάστηκε και, βιαστικά, έκλεισε τα συρτάρια. Γύρισε προς την μπαλκονόπορτα γρήγορα και είδε μια ψηλή, πρόσχαρη γυναίκα γύρω στα σαράντα, με τουίντ ταγιέρ και λαστιχένιες μπότες, να ανοίγει

την μπαλκονόπορτα. Βλέποντας τον Τζέρεμι στάθηκε. Έμεινε ακίνητη στο κατώφλι και ρώτησε απότομα:

«Η κυρία Χέιλσαμ-Μπράουν είναι εδώ;»

Ο Τζέρεμι απομακρύνθηκε ήσυχα από το γραφείο και πήγε αργά προς τον καναπέ. «Ναι, μισ Πικ», απάντησε. «Μόλις πήγε στην κουζίνα με την Πίπα για να της δώσει κάτι να φάει. Ξέρετε τι τρομερή όρεξη έχει συνέχεια η Πίπα».

«Τα παιδιά δεν κάνει να τρώνε ανάμεσα στα γεύματα», ήταν η με βροντώδη, σχεδόν ανδρική, φωνή απάντηση της μισ Πικ.

«Δε θα περάσετε μέσα, μισ Πικ;» ρώτησε ο Τζέρεμι.

«Όχι, δε θα μπω, οι μπότες βλέπετε», εξήγησε μ' ένα εγκάρδιο γέλιο. «Θα έμπαζα και τον μισό κήπο μαζί αν το έκανα», είπε και ξαναγέλασε. «Ήθελε μόνο να τη ρωτήσω τι λαχανικά θα χρειαζόταν για το αυριανό μεσημεριανό».

«Εγώ, δυστυχώς...» άρχισε να λέει ο Τζέρεμι.

Η μισ Πικ τον έκοψε. «Αφήστε, θα ξανάρθω», είπε. Στράφηκε να φύγει, αλλά ξαναγύρισε προς τον Τζέρεμι. «Αχ ναι, θα είστε προσεκτικός με το γραφείο, έτσι, κύριε Γουόρεντερ;» είπε επιτακτικά.

«Μα φυσικά», απάντησε ο Τζέρεμι.

«Είναι μια αντίκα αξίας, ξέρετε», εξήγησε η μισ Πικ. «Δεν κάνει να τραβάτε έτσι τα συρτάρια».

Ο Τζέρεμι έδειξε έκπληκτος. «Λυπάμαι πάρα πολύ», απολογήθηκε. «Έψαχνα να βρω μια κόλα χαρτί».

«Στο μεσαίο ντουλαπάκι», γάβγισε η μισ Πικ, δείχνοντας με το δάχτυλο καθώς το έλεγε.

Ο Τζέρεμι πήγε ξανά στο γραφείο, άνοιξε το μεσαίο ντουλαπάκι και έβγαλε μια κόλα αλληλογραφίας.

«Ωραία», συνέχισε απότομα η μισ Πικ. «Περίεργο πώς μερικοί άνθρωποι δε βλέπουν αυτό που είναι κάτω απ' τη μύτη τους».

Έβγαλε ένα κακαριστό γέλιο κι έφυγε. Ο Τζέρεμι γέλασε μαζί της, αλλά μόλις είδε ότι είχε πια φύγει, σταμάτησε απότομα να γελάει. Ήταν έτοιμος να ξαναπάει στο γραφείο όταν μπήκε η Πίπα μασουλώντας ένα σταφιδόψωμο.

«Γνωρίζεις τι συνηθίζουν να κάνουν οι αράχνες; Τρώνε τους συζύγους τους».

Η Κλαρίσα, σύζυγος ενός διπλωμάτη του Υπουργείου Εξωτερικών εφευρίσκει φανταστικές ιστορίες για να περνάει ευχάριστα και δημιουργικά την ώρα της. «Ας υποθέσουμε ότι κάποιος πρῶι κατέβαινα στη βιβλιοθήκη κι έβρισκα εκεί ένα πῶμα. Τι θα έκανα;» αναλογίζεται... Θα έχει την ευκαιρία να το σκεφτεί όταν θα ανακαλύψει στην πραγματικότητα ένα άψυχο σώμα στο σαλόνι του σπιτιού της στο Κεντ.

Το σκάνδαλο αυτό μπορεί να καταστρέψει ανεπανόρθωτα την καριέρα του συζύγου της, Χένρι. Γι' αυτόν τον λόγο, η Κλαρίσα αποφασίζει να ξεφορτωθεί το πῶμα. Την ίδια στιγμή, χτυπά την πόρτα της ένας αστυνομικός που έχει έρθει για να ερευνήσει. Η αστυνομία έχει λάβει μια ανώνυμη προειδοποίηση για φόνο στο συγκεκριμένο σπίτι. Τώρα, η Κλαρίσα πρέπει να καταφύγει και πάλι στη φαντασία ή στην πειθῶ της για να εξηγήσει τα... ανεξήγητα. Αλλά τα πράγματα είναι πολύ πιο τρομακτικά από όσο νόμιζει!

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24145